

ת"פ 37562/04/15 - מדינת ישראל נגד ש א ג, ה א ג

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 37562-04-15 מדינת ישראל נ' א ג(עציר) ואח'

בפני בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ש א ג (עציר)
2. ה א ג (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרה טל

ב"כ הנאשמים עו"ד גיורא זילברשטיין

הנאשמים התייצבו

גזר דין

הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המקורי שהוגש כנגדם, לאחר שנשמעו מרבית העדים בתיק למעט המתלונן שלא אותר, וביום בו נקבע דיון לשמיעת עדותו של זה.

הסדר הטיעון כלל הסכמה להזמנת תסקיר בלבד כשכל צד יהא חופשי בטיעונו לעונש.

כללי:

על פי עובדות כתב האישום, יאיר דהן הינו הבעלים של אטליז ברחבת השוק ברמלה.

בין הנאשמים לבין ר ל, הוא המתלונן, קיימת הכרות מוקדמת.

המתלונן הינו בן דודה של ל א ג - היא אשתו של נאשם 1.

ביום 6.4.15 שוחח המתלונן עם ל טלפונית וביקש ממנה שתסייע לו בענייניו האישיים עם ארוסתו.

למחרת, ביום 7.4.15, נודע לנאשם 1 על השיחה בין המתלונן לבין אשתו והדבר עורר את זעמו. בשל כך, באותו יום, סמוך לשעה 11:46, התקשר נאשם 1 למתלונן וזה לא ענה. מייד לאחר מכן חייג המתלונן לנאשם 1 ובשיחה זו גידף אותו הנאשם 1.

בשלב זה ולנוכח זעמו על המתלונן, קשר הנאשם 1 קשר עם הנאשם 2 ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לפגוע במתלונן ולגרום לו לחבלה חמורה או נכות או מום.

במסגרת הקשר ולשם קידומו הצטייד הנאשם 1 באלה.

באותו יום, סמוך לשעה 13:20, הגיעו הנאשמים והאחר ברכב מסוג מזדה אשר בבעלותו של הנאשם 1 לאטליז. באותה עת שהו באטליז עובדי האטליז וביניהם ר.א., קטין יליד 2001, ר ל המתלונן, נעימה אלקרם, יאיר בעל האטליז ועובדים נוספים.

נאשם 2 יצא מן הרכב ונכנס לאטליז ומיד לאחר מכן יצאו מהרכב נאשם 1 והאחר והמתינו מחוץ לאטליז כשנאשם 1 מצויד באלה.

נאשם 2 הבחין עם כניסתו לאטליז בנעימה ושאלה אותה בערבית היכן נמצא ר. נעימה שאלה אותו לאיזה ר כוונתו והוא לא ענה לה ונכנס לתוך האטליז. נאשם 2 הבחין בר, קרא לו לגשת למבואת הכניסה של האטליז ומשר סירב, יצא נאשם 2 מן האטליז וקרא לנאשם ולאחר להיכנס לתוך האטליז.

נאשם 2 חזר לאטליז, תר אחר סכין עד שהבחין בסכין קצבים שהיתה מונחת על דלפק במקום, הרימה והכניסה לתוך כיס מכנסיו. בשלב זה נכנס נאשם 1 לאטליז מצויד באלה והאחר נותר בחוץ על מנת לערוך תצפית על הכניסה לאטליז.

הנאשמים נכנסו לחדר הפנימי בו שהה המתלונן, ניגשו לעברו, נאשם 1 הכה אותו בחוזקה מכות רבות בכל חלקי גופו באמצעות האלה, כשנאשם 2 עומד לצדו וזאת כדי לגרום לו חבלה חמורה או נכות או מום.

בשלב זה הבחין ר.א. בנעשה ונחלץ להגנתו של המתלונן. נאשם 2 שהבחין בכך הוציא את הסכין מכיסו ודקר את ר.א. דקירה אחת בחזה ימין בכוונה לגרום לו חבלה חמורה או נכות או מום.

בהמשך, דקר נאשם 2 את המתלונן מספר דקירות, בו בזמן שנאשם 1 המשיך לחבוט בו באלה בכל חלקי גופו.

בדרכם החוצה מהאטליז, שאל נאשם 2 את יאיר, כשהסכין עדיין בידו, האם קיימות מצלמות אבטחה במקום, יאיר השיב בחיוב והבטיח כי ימחק את סרטוני האבטחה, אך לא עשה כן.

הנאשמים נמלטו מהמקום ברכב כשהם מותירים את המתלונן ואת הקטין ר.א. פצועים, מדממים וחבולים.

ר.א. אושפז בבית החולים ביום 7.4.15 ואובחן בגופו פצע דקירה בחזה אחורי מימין, הוא נותח במחלקת ניתוחי חזה ושחרר מבית החולים ביום 17.4.15.

המתלונן אושפז בבית החולים ביום 7.4.15, אובחנו בגופו שני פצעי דקירה בגבו מצד שמאל והוא שוחרר מבית החולים ביום 9.4.15.

הנאשמים הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) יחד עם סעיף 29 לחוק ונאשם 2 הורשע בנוסף בעבירה של החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק.

תסקירי שירות המבחן:

תסקירו של נאשם 1:

שירות המבחן התרשם כי מדובר בגבר צעיר, נעדר עבר פלילי, שביצע עבירת אלימות חמורה. הוא מכיר כיום בחומרת העבירות, גם אם באופן ראשוני, מביע חרטה על ביצועה, ומבין באופן ראשוני את הפסול בה. הנאשם הביע נכונות ראשונית לבחון ולבדוק במסגרת טיפול את התנהגותו האלימה והקשר שלה לקודי התנהגות ונורמות חברתיות עליהם גדל.

שירות המבחן המליץ לנצל את ההליכים המשפטיים על מנת לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, כשהמוקד להתערבות יהיה הפחתת הנוקשות החשיבתית וניסיון לבחון את תפיסותיו ועמדותיו הבעייתיות, ולצורך כך לדחות את הדיון בארבעה חודשים במהלכם ישולב הנאשם בקבוצה לנאשמים שהורשעו בעבירת אלימות, אך אם בית המשפט יחליט כי במקרה זה יש מקום לבחון ענישה שיקומית.

תסקירו של נאשם 2:

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר בעל יכולות לביטוי מילולי אף שאינו יודע קרוא וכתוב, אשר מגיל צעיר התקשה להשתלב במסגרת לימודית. הוריו התקשו להוות עבורו דמויות מכוונות והוא נגרר אחר חברה שולית ופורעת חוק.

להתרשמותו של שירות המבחן, הנאשם פעל מתוך כוונה לפגיעה ממשית במתלונן, התנהג בקלות דעת ביחס לתוצאות האפשריות של האירוע האלים כמו גם לעמדותיו הנותנות לגיטימציה לפתרון אלים של סכסוכים, לשימוש שעשה בנשק קר ולפגיעה בקטין שלא היה מעורב בסכסוך. כן התרשם שירות המבחן כי לנאשם קשרים חברתיים ומשפחתיים עם עוברי חוק והעדר שיקול דעת ביחס לתוצאות האפשריות של התנהגותו.

שירות המבחן התרשם מרמת מסוכנות בינונית להישנות עבירת אלימות וסבר כי באם בית המשפט ישית על הנאשם עונש מאסר שייקח בחשבון את תקופת מעצרו, ובמידה ויתרת תקופת מאסרו תהיה קצרה, יש מקום לשקול הטלת צו מבחן למשך שנה בתום ריצוי המאסר. כן המליץ על הטלת פיצויים לנפגעי העבירה.

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה הפנתה לת/5, הוא התיעוד הרפואי של המתלונן, לת/6- התיעוד הרפואי של הקטין, לעדותו של המתלונן הקטין אשר סיפר על הנזק שנגרם לו, הציג את הצלקות שנגרמו לו, ולת/18 שהוא תיעוד האירוע במצלמות האבטחה. הקטין היה מאושפז במצב קשה במשך 10 ימים. הנאשמים הודו לאחר שמיעת כמעט כלל הראיות בתיק

ולאחר שעוכבו ההליכים מאחר והמתלונן העיקרי בתיק לא אותר. הודייתם היתה במועד שנקבע לעדות המתלונן אשר הגיע עצור לאחר שהוצע כנגדו צו הבאה. אכן, הנאשמים חסכו מן המתלונן להעיד אך לטעמה של ב"כ המאשימה הדבר נובע מן הקרבה המשפחתית, ומהסכם סולחה שנערך בשנת '15 ובשלבי המעצר. הנאשמים לא חסכו את עדותם של בעל האטליז, של שני הקטינים שהיו במקום שהובאו בצווי הבאה לביהמ"ש, ולא חסכו את עדותם של יתר העדים שהגיעו להעיד במשפט. אין מחלוקת שמי שדקר בפועל הוא הנאשם 2 ומי שאחז באלה הוא הנאשם 1.

נאשם 1 הוא בעל המניע, הוא בעל הסכסוך, הוא זה שהגיע מצויד באלה וכשותף בצוותא מיוחסות לו הדקירות שנעשו לשני המתלוננים. הערכים החברתיים שנפגעו הינם קדושת החיים וזכותו של אדם לשלמות גופו, ומידת הפגיעה בערך החברתי היא גבוהה. הקטין ר היה כפסע מלאבד את חייו. מדובר במספר דקירות חמורות עם סכין קצבים שנלקחה ממקום האירוע באותו רגע.

לביצוע העבירות קדם תכנון והעבירות בוצעו בצוותא כשאיש מהנאשמים לא חס על חייו של מי מהמתלוננים.

הנאשם 2 ביצע בפועל את הדקירות בעוד הנאשם 1 אחז באלה ותקף את המתלונן תוך שהוא רואה שהאחר דוקר עם סכין.

יחד עם זאת, סברה ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה צריך להיות שונה הגם שמדובר בשותפים, מאחר ונאשם 2 הוא זה שדקר את המתלונן ואת הקטין.

מתחם העונש ההולם למעשים שביצעו הנאשמים הוא בין 7 ל - 11 שנות מאסר. אמנם מדובר באירוע אחד אך יש שתי עבירות ושני קרבנות.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית כמפורט להלן:

בע"פ 175/10 **חנוכיב נ' מדינת ישראל** הורשע המערער בשתי עבירות של גרימת חבלה חמורה ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והושתו עליו 10 שנות מאסר ועונשים נלווים.

בית המשפט העליון פסק כי:

"כבר נפסק לא אחת כי אל לו לבית המשפט להישאר אדיש לתופעת "תת-תרבות הסכין", כלשונו של השופט מ' חשין, אשר פשתה בקרבנו [בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.4.1994)]. בתי המשפט מצווים להחמיר עם מי שלקח לידו כלי משחית כסכין במטרה ברורה לפצוע אדם אחר ומתוך הבנה לתוצאות הקשות האפשריות למעשיו [ראו, למשל: ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן (לא פורסם, 19.09.2007), בסעיף 17 לפסק דינה של השופטת א' חיות ובפסק דינו של השופט א' רובינשטיין, בו הוחמר עונשו של המשיב נוכח ההכרה בצורך במיגור תופעת ה"סכינאות"]."

בע"פ 8855/12 **אליזאדה נ' מדינת ישראל** הורשע המערער בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ושהייה בלתי חוקית ונדון ל- 11 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי

"בעבירות מסוג זה יש ליתן את משקל הבכורה לעקרון הגמול וההלימה, בצד הצורך להרתיע את העבריין עצמו ועבריינים בכוח, מפני ביצוע עבירות דומות. כפי שנקבע בע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (שם, בפסקה 45, וראו גם, ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009); ע"פ 3220/09 מוחמד נ' מדינת ישראל (11.10.2009); ע"פ 4257/07 פלוני נ' מדינת ישראל (5.3.2008)).

אכן, בעבירות אלימות שונות, ובכלל זה גם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, בהתאם לנסיבות המעשה ולאופיו של העושה. ואולם, בשורה של פסקי דין אישר בית משפט זה עונשי מאסר ממושכים על מערערים שהורשעו בביצוע עבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בנסיבות דומות למקרה דנן.

כך, בע"פ 8675/09 **דינגקוב נ' מדינת ישראל** (12.1.2011), אושר עונש של 13 שנות מאסר לריצוי בפועל שהושת על מערער, אשר תקף באמצעות סכין את שותפו לדירה וגרם לו לחתכים עמוקים בצוואר ובידיים. המערער טען, במסגרת הערעור, כי לא ניתן משקל ראוי להודאתו באשמה, להבעת חרטתו ולנסיבותיו האישיות הקשות. הערעור נדחה, תוך קביעה כי "על התנהגות אלימה ונפשעת זו היה מצווה בית המשפט המחוזי להגיב ביד קשה, וחרף חומרת העונש לא מצאנו מקום או עילה לשנות ממנו, גם מן הטעם של הרתעת הרבים בתקופה בה הפכה האלימות לחלק מנוף חיינו".

עונשים דומים (13 ו-13.5 שנות מאסר) אושרו על-ידי בית משפט זה, בעקבות הרשעה בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (ע"פ 925/07 **חדד נ' מדינת ישראל** (18.6.2008) ו-ע"פ 4314/04 **יפים נ' מדינת ישראל** (5.9.2007), בהתאמה).

כאמור, גם אם ניתן להצביע על מקרים בהם הוטלו עונשים קלים יותר, אינני סבור כי בית משפט קמא החמיר עם המערער מעבר למידה הראויה ותוך סטייה משמעותית מרמת הענישה המקובלת.

לפיכך, יש לדחות את הערעור לעניין עונש המאסר בפועל שהושת על המערער".

בע"פ 7677/12 **נאסר נ' מדינת ישראל** הושתו על המערער 10 שנות מאסר לאחר שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות סעיף 329(ב) (קרי: כלפי בן משפחה), עבירה שבוצעה כלפי אשתו אותה דקר בטנה וגרם לה חתך באורך של 6 ס"מ. הנאשם היה נעדר עבר פלילי ואף ניסה לשים קץ לחייו בשל מצוקה נפשית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 8 ל- 14 שנות מאסר. בית המשפט העליון לא התערב במתחם הענישה ודחה את הערעור על חומרת העונש.

בע"פ 4221/13 **ואנונו נ' מדינת ישראל** בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה שביצע בגרושתו כשהטיח אבן בראשה

ודקרה דקירות רבות באמצעות מברג. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל - 13 שנות מאסר והשית על המערער 10 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

בת.פ. 29251-08-11 **מדינת ישראל נ' אלמכאוי** נדון הנאשם אשר דקר את המתלונן שלוש דקירות בסכין , גרם לו לדימום פנימי , לדימום בחלל החזה והריאות ולכריתת אחת מכליותיו לשמונה שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של הנאשם לאור העובדה כי שני הנאשמים הנוספים בפרשה זו נדונו לחמישה חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 925/07 **חדד נ' מדינת ישראל** הורשע המערער בעבירות של חבלה ופציעה בכוונה מחמירה שכוונה כנגד גרושתו לה גרם חתכים בפניה ובגופה ולחתך בידה של בתו שניסתה להגן על אמה. על המערער נגזרו 13 שנות מאסר ובית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש.

בע"פ 6324/11 **זבידאת נ' מדינת ישראל** נדון המערער , לאחר שהודה בהחזקת סכין ובחבלה בכוונה מחמירה וכן בנהיגה בזמן פסילה נדון לחמש שנות מאסר בפועל. אחי המערער אשר דקר את המתלונן 7 דקירות בסכין, גרם לו לפצעים מסכני חיים ולא חדל עד שהסכין שננעצה בגופו של המתלונן נדון ל- 8 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור בקבעו : "הסכינאות היא נגע רע שצריך לשרש; גם בחינוך, גם בענישה הולמת".

ברע"פ 4892/14 **שאקר נ' מדינת ישראל** פסק בית המשפט העליון כי :

" גם אם עריכתה של "סולחה" ראויה למשקל מסויים במסגרת שיקולי הענישה, הרי שלא מדובר בשיקול מכריע (ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 14 (25.2.2014)). בהקשר זה, כבר נפסק, כי ככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, המשקל שראוי ליתן ל"סולחה" הולך ופוחת (ע"פ 4131/13 שמארי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (13.3.2014))."

לעניין העונש בתוך המתחם טענה ב"כ המאשימה כי הנאשמים ללא עבר פלילי, הודו, הגם שהודייתם הגיעה לאחר ניהול ההליך כמעט במלואו ובנסיבות שנוצרו, ולכן עתרה למקם אותם באמצע המתחם ולא ברף העליון. עוד עתרה לאבחן בין הנאשמים כאשר לטעמה עונשו של הנאשם 2 צריך להיות חמור יותר מאחר והוא הדוקר בפועל, על אף שמדובר בעבירות שבוצעו בצוותא חדא.

באשר לתסקירים טענה כי לגבי נאשם 2 ציין שירות המבחן את ההיסטוריה העבריינית שלו הגם שאינה מופיעה ברישום הפלילי. נאשם זה הופנה בעבר לטיפול ושירות המבחן המליץ לסיים ההליך ללא הרשעה. מעשיו כמפורט בכתב האישום מעידים על עלית מדרגה , על קושי בוויסות דחפים, על קלות הדעת ועמדותיו שיש לגיטימציה לפתרון סכסוכים על ידי נשק קר.

באשר לנאשם 1 טענה כי הוא לא מתאים לשיקום , הוא אמנם קיבל אחריות והביא חרטה, אך יחד עם זאת מדובר בהסתכלות באופן ראשוני על החומרה שבמעשיו, נכונות ראשונית לבדוק את מעשיו ואת קודי ההתנהגות שלו. במקרים

מעין אלה אין להחיל את חריג השיקום. מדובר בשינויים ראשוניים. נכון שהוא הביע נכונות להשתתף בטיפול, אך טיפול אפשר לעשות גם בין כותלי הכלא.

טיעוני ב"כ הנאשמים לעונש:

ב"כ הנאשם הגיש את הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים ותלושי משכורת של נאשם 1.

לטענתו, יש לקחת בחשבון את הודאת שני הנאשמים גם אם היא נעשתה באיחור, שכן בכך מנעו הנאשמים את עדותו של המתלונן. עוד ציין כי שני הנאשמים מביעים חרטה כנה כפי שהדבר מצא ביטוי בתסקירי שירות המבחן. שני הנאשמים היו בטיפול בכלא במהלך מעצרם, הנאשם 2 שימש אף כאסיר חונך. באשר לנאשם 1 סבר ב"כ הנאשמים כי יש להיעתר להצעת שירות המבחן לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית למשך 4 חודשים. הנאשם 1 נשוי ואשתו בהיריון. המתלונן והקטין סלחו לנאשמים והם ביחסים תקינים ולמתלוננים לא נגרם נזק בלתי הפיך.

כן הפנה ב"כ הנאשמים לתסקירים שהוגשו בעניינם של הנאשמים, טען כי הנאשמים היו עצורים משך 14 חודשים לערך ואין להשיבם למאסר באשר לא מדובר במי שמעורבים בחיים עברייניים, נטלו אחריות למעשיהם ובעלי יכולת לתפקוד תקין.

ב"כ הנאשמים ביקש כי בית המשפט יסתפק בתקופה בה היו הנאשמים עצורים, תקופה שיש בה כדי לענות על אלמנט ההרתעה.

בתמיכה לעמדתו העונשית הגיש ב"כ הנאשמים פסקי דין כמפורט להלן:

ת.פ. 11215-02-11 **מדינת ישראל נ' סלהב** (מחוזי ירושלים) הורשע הנאשם בעבירות של גניבה וחבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט קבע כי היה מקום לקבוע מתחם הנע בין 4 ל- 10 שנות מאסר, וסטה ממתחם הענישה בהשיתו על הנאשם שלוש וחצי שנות מאסר לאור העובדה ששלושה נאשמים נוספים בפרשה נדונו לעונשי מאסר קצרים, בני כמה חודשים, בהסדר טיעון סגור עם המאשימה.

ת.פ. 39065-02-10 **מדינת ישראל נ' חסון ואח'** (מחוזי תל אביב) הורשעו הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לפשע וחבלה בכוונה מחמירה והושתו על נאשם 1 18 חודשי מאסר מתוכם 9 חודשים לריצוי בפועל ועל נאשם 2 20 חודשי מאסר מתוכם 11 חודשים לריצוי בפועל.

יודגש כי במקרה זה ירה המתלונן לעברם של הנאשמים ופצעם. את נאשם 1 פצע פציעה משמעותית ואת נאשם 2 פציעה בזרועו.

ת.פ. 3166/07 **מדינת ישראל נ' א טיר** (מחוזי ירושלים) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה

מחמירה, קשירת קשר לפשע וחבלה במזיד לרכב. על הנאשם הושתו 15 חודשי מאסר בפועל מן הטעם כי הנאשם היה זה שנדקר על ידי אחי המתלונן מספר חודשים קודם לכן בקטטה לה היה אחראי, בין היתר, המתלונן ומאז פציעתו סבל מהשפלה והתגרות מצד המתלונן כשהמדינה לא פעלה להגיש כתב אישום כנגד המעורבים באותה קטטה בה נדקר הנאשם, קטטה, שכאמור, יזם המתלונן.

בת.פ. 8070/05 **מדינת ישראל נ' טלאל** (מחוזי באר שבע) נזגרו על הנאשם שלוש וחצי שנות מאסר. הנאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, בשתי עבירות בנשק, ירי באזור מגורים והסתייעות ברכב לביצוע פשע.

בת.פ. 40041/00 **מדינת ישראל נ' שרגא ואח'** נדונו הנאשמים אשר תקפו את המתלונן באישון לילה בפטישים בראשו על רקע סכסוך בין המתלונן לאחיהם הוא הנאשם 1 אשר כנגדו הופסקו ההליכים בהתאם לסעיף 170 לחסד"פ, ל- 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט התרשם כי הנאשם 2 ניסה להגן על אחיו הפגוע נפשית.

בת.פ. 30209-05-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מחוזי ירושלים) נדון הנאשם אשר הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, כניסה והתפרצות בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לפשע ואיומים ל- 36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל. בגזר הדין פורטו נסיבותיו המיוחדות של המקרה כפי שמצאו ביטויין בתסקיר שירות המבחן ולפיו הנאשם ואחיו עלו עם אמם לישראל מרוסיה בהיותו בן 1 שנים לאחר שהאם התגרשה מן האב. בארץ נשאה האב לאדם חרדי ונולדו להם 7 ילדים נוספים. עם האב החורג עברו הילדים ממדינה

למדינה והנאשם ואחיו סבלו התעללות נפשית של האב החורג בהם. היה בן 25 שנים החליטו האב החורג והאם להתנצר ובשל כך נאסר על הנאשם ואחיו להיות בקשר עם אחיו למחצה.

בשנת 2010 התגלה לנאשם ולאשתו כי ששה מילדיהם עברו פגיעות מיניות, פיזיות ונפשיות שכללו איומים וסחיטה רגשית במסגרת "פרשת הפדופילים" והנאשם ואשתו חשדו כי המתלוננת היתה שותפה לפגיעות בילדיהם. הם פנו לשירותי הרווחה אך לא זכו למענה לו ציפו, דבר שהוביל לטשטוש ערכי ולכך שהנאשם פעל בעצמו. חלק מילדיו של הנאשם היו נתונים למצבים נפשיים קשים ביותר, טופלו על ידי פסיכיאטר ונזקקו לתרופות הרגעה.

בתפ"ח 14429-05-09 **מדינת ישראל נ' א חדרה ואח'** (מחוזי חיפה) הרשעו הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לפשע נאשם 1 הורשע בנוסף בסיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואילו הנאשם 2 הורשע בנוסף בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. הנאשמים גרמו למתלונן חבלה בריאה הימנית והסרעפת וקרעים בכבד שסיכנו את חייו.

על הנאשם 2 הושתו 42 חודשי מאסר בפועל.

לטענת ב"כ המאשימה הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשמים הינה של בתי המשפט המחוזיים, באחד המקרים מדובר בהסדר טיעון סגור לעונש, בחלק מן המקרים לא מדובר בדקירות אלא בתקיפה באמצעים אחרים כגון ברזל ומדובר בפסיקה ישנה כשהפסיקה המאוחרת שהוגשה על ידה מראה מגמה להעלאת רף הענישה.

הנאשם 1 בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, אמר כי אינו רוצה להפסיד את משפחתו, טען כי היה עצור תקופה ארוכה והשתקם ועם שחרורו החל לעבוד ופתח בחיים חדשים.

הנאשם 2 בדברו האחרון טען כי עשה טעות, התנצל, טען כי אמו סבלה מטעותו שכן הוא זה אשר מסייע לה כלכלית וביקש כי יושת עליו עונש מותנה בלבד.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם:

בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של נאשם, עליו לקבוע מתחם עונש הולם ל"מעשה העבירה". על פי הוראות סעיף 40יג. לחוק העונשין, שעניינו ריבוי עבירות, במקרה של הרשעה במספר עבירות יש לבחון האם מדובר ב"אירוע" אחד, המורכב ממספר עבירות - או אז יקבע מתחם עונש לאירוע כולו, או שמא במספר אירועים - או אז יקבע מתחם עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

ביחס לפרשנותו של סעיף זה נקבע כי "ההבחנה בין תרחיש עובדתי שיש לראותו כאירוע אחד, לבין תרחיש עובדתי שיש לראותו ככמה אירועים, עוררה, ועודנה מעוררת, קושי לא מבוטל בקרב העוסקים במלאכת גזירת הדין. קושי זה נעוץ בעובדה שתיקון 113 לא הגדיר את המונח 'אירוע', וממילא גם לא הבהיר כראוי מהו היחס שבין מונח זה לבין המונחים 'מעשה' ו'עבירה', האמורים אף הם בסעיף 40יג לחוק" (כבוד השופט סולברג בע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל).

בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל קבע כבוד השופט פוגלמן כך:

"התיבה 'אירוע אחד' רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת" (וראו גם דבריו בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015), בפסקאות 103-104 לפסק דינו בענין שיטתית - ע"פ 5076/14).

כבוד השופטת ברק ארז קבעה כי "המונח שיינתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת", אך הוסיפה "כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)".

מן הכלל אל הפרט.

מעשיהם של הנאשמים פגעו בערכים המוגנים הקשורים בקדושת החיים, בשלמות הגוף ובשמירה על הסדר הציבורי.

לטעמי מדובר במסכת עבריינית אחת בה באירוע אחד ביצעו הנאשמים שתי עבירות כלפי שני קורבנות.

פסיקת בית המשפט העליון שניתנה בשנים האחרונות, עקב התגברות השימוש בסכינים על מנת ל"פתור" סכסוכים, ואשר כונתה "תת תרבות הסכין", עמדה על הצורך בהחמרה בעונשם של מי שנטלו סכין לידם ועשו בו שימוש על מנת לפתור סכסוכים בדרך אלימה.

בע"פ 2056/15 ולדימיר רוז'קוב נ' מדינת ישראל נפסק בהאי ליסנא:

"בית משפט זה עמד זה מכבר על הסכנות הגלומות בשימוש בנשק קר לשם פתרון סכסוכים, אשר עלול לפגוע בזכותו של כל אדם לשלמות גופו. חומרה מיוחדת מיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים בהם נעשה שימוש בסכין, ועל הצורך להיאבק בהן באמצעות ענישה קשה ומחמירה. על כך נאמר באחת הפרשות כדלקמן:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סובלנות" (ראו: ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (09.05.2010); ההדגשות שלי - ח"מ; ראו גם, ע"פ 6223/11 אגבריה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.06.2012); ע"פ 6376/11 כבוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.2012); ע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.05.2013)).

ועוד נקבע ב-ע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 21 (29.10.2008) כי:

"המאבק ב'תת-תרבות הסכין' רחוק מלהגיע לסופו ומשכך מוטלת עלינו החובה לשרש תופעה נפסדת זו וזאת על ידי החמרה בעונשם של מי שבחרו לפגוע בגופו של הזולת בסכינים או בכלי משחית אחרים" (ראו גם: ע"פ 175/10 חנוכייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2011); ע"פ 5024/12 מסעאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.10.2012); ע"פ 8113/12 נדב מחלב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.08.2013)).

בע"פ 2165/14 מוראד ה' נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד נפסק כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על ההכרח להרתיע, על דרך ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריה, מפני ביצוען של עבירות אלימות מסוג זה (ראו: ע"פ 8678/12 מדינת ישראל נ' סעד, [פורסם בנבו] פסקה 36 (5.8.2013); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009); ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת

ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (14.4.2011)). בענייננו, למעשי האלימות נודעת חומרה מיוחדת. אין המדובר במעשה שנעשה בתגובה לקנטור או להתגרות מצד המתלונן, ואין הוא בא על רקע של סכסוך קודם...אף אין להקל ראש בתכנון המוקדם שקדם למעשה: הצטיידות המערער בכלי משחית, "גיוס" שותפים נוספים וחסימת היציאות מן העיר. אין צריך לומר כי חייו ושלמות גופו של אדם, כל אדם, באשר הוא אדם, אינם הפקר. ... הקלות הבלתי נסבלת שבה בחר המערער לפנות לאלימות פראית, משולחת רסן, כדי לספק יצר נקמה פרטי, ראוי לגינוי ולהוקעה - ולענישה מחמירה שתבטא זאת.

הנאשמים, בשל עניין של מה בכך, שיחת טלפון בין אחד המתלוננים לאשת אחד מהנאשמים, מצאו לפתור כעסם על שיחה זו, המנוגדת לקודים ההתנהגותיים עליהם חונכו, בדרך אלימה, מתוכננת, כשהצטיידו באלה ובאדם נוסף אשר ערך תצפית על המקום בעודם מכלים זעמם במתלונן ר ל ובקטין אשר ניסה למנוע פגיעה במתלונן.

במהלך התקיפה האלימה, נטל הנאשם 2 סכין לידי ודקר באמצעותו הן את הקטין ואת את ר ל, כשדקירתו של השני התבצעה בזמן שהנאשם 1 הכה בו בכל חלקי גופו באלה בה הצטייד מראש.

המתלונן ר ל היה מאושפז שלושה ימים בבית החולים ואילו הקטין אושפז למשך 10 ימים, נותח לצורך החדרת נקד לחזה ועד היום צלקות בגופו.

במצב דברים זה, נראה כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל - 9 שנות מאסר.

גזירת עונשם של הנאשמים בתוך המתחם:

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשמים עונשים שונים בשל העובדה כי הנאשם 2 הוא שדקר את המתלוננים.

איני רואה לערוך אבחנה בין שני הנאשמים וזאת מן הסיבות הבאות:

יזם האירוע והמתכנן הוא הנאשם 1 .

הנאשם 1 הצטייד באלה קודם להגעתו לאטליז, בעוד הנאשם 2 לא הצטייד בכלי כלשהו אלא נטל סכין מן האטליז בעת היותם של השניים במקום.

נאשם 1 הכה את המתלונן מכות נמרצות ואכזריות בעת שנאשם 2 דקר אותו, זאת מלבד היותו מבצע בצוותא.

המדובר בשני נאשמים, נאשם 1 יליד 1993 היה בן 22 בעת ביצוע העבירות ואילו הנאשם 2 יליד 1995 היה בן 20 בעת ביצוע העבירות.

מדובר בנאשמים צעירים, נעדרי עבר פלילי, אשר הביעו חרטה והבנה לחומרת מעשיהם, אם כי הבנה ראשונית.

יחד עם זאת, יש להחמיר בעונשם של מי שבחרו לפתור סכסוך של מה בכך בדרך אלימה על ידי מתן בכורה לשיקולי הרתעה והגנה על הציבור בהעברת מסר ברור בדבר ענישה מחמירה.

לאור האמור הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

חמש שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 14.4.15 ועד ליום 9.6.16.

8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון תוך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

פיצוי לכל אחד מן המתלוננים בסך 5,000 ₪.

נאשם 2:

חמש שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 14.4.15 ועד ליום 9.6.16.

8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון תוך 24 חודשים מיום שחרורו ממאסר.

פיצוי לכל אחד מן המתלוננים בסך 5,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, במעמד הצדדים.